

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 20/2018-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. januára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária Korytár s. r. o., Sladovnícka 13, Trnava, v mene ktorej koná advokát Mgr. Ing. Pavol Korytár, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11 Co 13/2016 z 23. marca 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 175/2016 z 30. marca 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. júla 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie

svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy, práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 Co 13/2016 z 23. marca 2016 (ďalej aj „rozhodnutie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 175/2016 z 30. marca 2017 (ďalej aj „rozhodnutie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je pred všeobecnými súdmi žalobcom vo veci určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré zakladá na uzatvorení kúpnej zmluvy, v horšom prípade na inštitúte vydržania.

Sťažovateľom podaná žaloba bola v prvom stupni konania Okresným súdom Trnava (ďalej len „okresný súd“) zamietnutá. Odvolací súd napadnuté prvostupňové rozhodnutie potvrdil napadnutým rozhodnutím krajského súdu. Dovolací súd vo veci podané dovolanie odmietol napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu.

Podstatou sťažnosti atakujúc prvostupňovým súdom odôvodňovanú neplatnosť kúpnej zmluvy k nehnuteľnostiam je tvrdenie, že ustanovenie § 47 ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v rozhodujúcom znení (ďalej len „Občiansky zákonník“), ktoré bolo základom pre posúdenie neplatnosti kúpnej zmluvy, nebolo možné na vec aplikovať. Predmetné ustanovenie pojednáva o fikcii odstúpenia od zmluvy. Sťažovateľ napáda účinky fikcie a tvrdí, že fikcia (reálne) nevyjadruje vôľu zmluvných strán od zmluvy odstúpiť. Navyše tvrdí, že o existencii ustanovenia § 47 Občianskeho zákonníka v rozhodujúcom čase nevedel.

Podstatou ostatnej časti sťažnosti sú tvrdenia o naplnení podmienok vydržania. Sťažovateľ tvrdí, že omyl vyplývajúci z neznalosti na vec sa vzťahujúcej právnej úpravy dobromyseľnosť držby neruší, že žalovaní v priebehu plynutia doby vydržania držbu

nehnutelností nespochybňovali a že súdy dobromyseľnosť a nepretržitý priebeh plynutia doby vydržania riadne neskúmali. Žaloba z 9. októbra 1996, ktorou sa sťažovateľ domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, plynutie doby vydržania podľa názoru sťažovateľa neprerušila, keďže táto žaloba bola vo veci konajúcim súdom vyhodnotená ako podaná nedôvodne, pretože nebola dostatočne odôvodnená. K uzatvoreniu kúpnej zmluvy došlo dňa 15. apríla 1988 a prvý úkon, ktorým malo dôjsť k rušeniu výkonu práv sťažovateľa ako dobromyseľného držiteľa, mal byť návrh na nariadenie neodkladného opatrenia z 18. apríla 2002.

Sumárne možno povedať, že sťažovateľ napadnutým rozhodnutiam krajského súdu a najvyššieho súdu vytýka, že mu „ako dobromyseľnému držiteľovi nehnuteľností, ktoré sú predmetom sporového konania a ktoré mal v dobromyseľnej držbe po dobu 14 rokov bez toho, aby bol zo strany tretích osôb nejakým spôsobom rušený vo výkone svojho práva, nebolo priznané vlastnícke právo následkom arbitrárnosti vyššie uvedených rozhodnutí, ktoré vychádzajú zo svojvôle konajúcich súdov, ktoré bez bližšieho právneho odôvodnenia konštatujú, že sťažovateľ podaním žaloby, ktorou sa domáhal určenia vlastníckeho práva k predmetu sporu za účelom zápisu jeho vlastníckeho práva na príslušný list vlastníctva nenadobudol vlastnícke právo k predmetu sporu v spoluvlastníckom podiele vo veľkosti 1/2 vydržaním napriek tomu, že došlo k splneniu všetkých predpokladov, ktoré sú v zmysle ust. § 134 a nasl. zákona č. 40/1963 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení... potrebné pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním...“.

Na základe uvedeného sťažovateľ v petite sťažnosti žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 175/2016 z 30. marca 2017 bolo porušené jeho základné právo vlastniť majetok podľa čl. 20 ústavy, základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy, právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, aby napadnuté rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu zrušil, aby vec vrátil na ďalšie konanie a aby sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K napadnutému rozhodnutiu krajského súdu

Sťažovateľ v sťažnosti namieta neprípustnosť aplikácie § 47 ods. 3 Občianskeho zákonníka a následne tvrdí naplnenie podmienok vydržania. Z uvedených dôvodov považuje napadnuté rozhodnutie krajského súdu za svojvoľné.

Ústavný súd zohľadniac dôvody rozhodnutia krajského súdu konštatuje, že rozhodnutie krajského súdu nie je založené na takom výklade aplikovaných ustanovení, ktoré by poprelo ich účel a zmysel.

Krajský súd rozsudok sp. zn. 11 Co 13/2016 z 23. marca 2016 odôvodnil takto: „V konaní nebolo sporné, že kúpna zmluva zo dňa 15.04.1988, ktorou mal navrhovateľ nadobudnúť do vlastníctva spoluvlastnícke podiely na nehnuteľnostiach od súčasných odporcov v 1. až 3. rade a právneho predchodcu súčasných odporcov v 4. až 5. rade, nebola v zákonom stanovenej lehote zaregistrovaná štátnym notárstvom, čo však bolo nevyhnutnou podmienkou jej účinnosti a tým došlo k nástupu fikcie ustanovenej v § 47 ods. 3 OZ (Občiansky zákonník, pozn.), podľa ktorej v takomto prípade platí, že účastníci od zmluvy odstúpili. Uvedené zistenie postačovalo súdu na prijatie záveru, že právnym dôvodom nadobudnutia vlastníckeho práva navrhovateľa k žalovanému spoluvlastníckemu podielu jednoznačne nebola predmetná kúpna zmluva (a ani nedošlo v zmysle platných zákonov k uzavretiu riadnej kúpnej zmluvy medzi predávajúcimi a kupujúcim), pričom tvrdenie navrhovateľa o jeho nevedomosti o tom, že je nutná registrácia zmluvy štátnym notárstvom, je bez právneho významu, pretože v zmysle judikatúry tak, ako sa aj v odôvodnení napadnutého rozsudku uvádza platí, že neznalosť alebo neúplná znalosť všeobecne záväzných právnych predpisov a z toho vyplývajúceho nesprávneho posúdenia právnych dôsledkov právnych skutočností neospravedlňuje a právny omyl držiteľa, vychádzajúci z neznalosti jednoznačne formulovaného ustanovenia Občianskeho zákonníka platného v dobe, kedy sa držiteľ ujal držby, je ospravedlniteľný len výnimočne a to v prípadoch, keď znenie zákona je nejasné a pripúšťa rôzny výklad, čo však nie je prípad prejednávanej veci, pretože ustanovenie § 134 ods. 2 a rovnako aj ustanovenie § 47 ods. 3 OZ v znení platnom v čase uzavretia kúpnej zmluvy je veľmi jednoznačne formulované a nevzbudzuje žiadne pochybnosti o možnosti prípadného iného výkladu. Je potom celkom irelevantné skúmanie relatívnej neplatnosti takejto neexistujúcej zmluvy, rovnako ako skúmanie prípadného premlčania práva dovolať sa relatívnej neplatnosti tohto neexistujúceho právneho úkonu, preto správne postupoval prvostupňový súd, pokiaľ tejto otázke nevenoval zvýšenú pozornosť, nakoľko by to bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti súdneho konania, pričom záver o nej nemohol ovplyvniť rozhodnutie súdu. Odvolacie námietky navrhovateľa v tomto smere preto nie sú dôvodné. Pokiaľ ide o jeho námietku, že neplatnosť právneho úkonu nebráni nadobudnutiu vlastníckeho práva vydržaním, treba uviesť, že toto netvrdil ani prvostupňový súd, naopak, riadne sa zaoberal otázkou prípadného vydržania ako spôsobu nadobudnutia vlastníctva nehnuteľností navrhovateľom a podrobne skúmal

naplnenie zákonom stanovených podmienok úspešného vydržania. Odvolací súd zhodne s názorom prvostupňového súdu dospel v tejto otázke k záveru, že navrhovateľ nemal nehnuteľnosti v dobromyseľnej a nepretržitej držbe po celú dobu vydržania t. j. 10 rokov a k vydržaniu nemohlo preto dôjsť. Nedostatok dobromyseľnosti vyplýva z vyššie uvedeného, keď navrhovateľ s najväčšou pravdepodobnosťou, rovnajúcou sa istote vedel (sám sa pred súdom vyjadril v tom zmysle, že čakal s registráciou pokiaľ neuzavrie zmluvy aj so zvyšnými vlastníkmi) ak nevedel, mal vedieť (neznalosť zákona neospravedlňuje), že nesplnil podmienky stanovené zákonom pre účinnosť právneho úkonu - kúpnej zmluvy, a preto jeho držba nemohla byť dobromyseľná.

Je tiež potrebné súhlasiť aj so závermi súdu prvého stupňa o nesplnení druhej podmienky vydržania, ktorou je nepretržitá držba počas zákonom stanovenej doby, ktorej skúmanie však v zásade má význam iba vtedy, ak bola splnená aj prvá podmienka, pretože zákon v § 134 ods. 1 OZ vyžaduje naplnenie oboch podmienok súčasne - t. j. musí ísť nielen o oprávneného držiteľa (ktorá podmienka nebola naplnená), ale ten ju musí mať po dobu 10 rokov v nepretržitej držbe. Aj pokiaľ ide o otázku prerušenia plynutia vydržacej lehoty sa odvolací súd stotožňuje s argumentáciou prvostupňového súdu a uvádza iba na doplnenie, reagujúc tak na odvolaciu námietku navrhovateľa, že nemožno súhlasiť s jeho tvrdením, že súd sa mal zaoberať otázkou prerušenia plynutia vydržacej lehoty osobitne vo vzťahu ku každému odporcovi a nie odvodzovať prerušenie plynutia vydržacej lehoty vo vzťahu k ostatným odporcom od odporcu v 1/ rade, ktorý na pojednávaní dňa 06.12.1996 namietol nedostatok registrácie zmluvy, pretože pokiaľ sa raz navrhovateľ dozvedel (a je vedľajšie z akého zdroja) o neplatnosti zmluvy, od ktorej odvíjal svoju držbu veci, prestal byť dobromyseľným držiteľom, čím sa prerušilo plynutie desaťročnej lehoty dobromyseľnej držby a to aj vo vzťahu k ostatným odporcom.“

Ústavný súd osobitne poukazuje na tieto dôvody uvedeného rozsudku: „Nedobromyseľnosť navrhovateľa mal preukázanú nielen z hľadiska objektívneho ale aj z hľadiska subjektívneho, keďže ani sám navrhovateľ nebol vnútorne presvedčený o tom, že mu právo k nehnuteľnostiam patrí a to už od uzavretia kúpnej zmluvy dňa 15.04.1988, keď ako uviedol na pojednávaní dňa 24.10.1997, nedal zmluvu zaregistrovať, pretože čakal, že sa ozvú aj ďalší spoluvlastníci a po tom to vybaví, pretože inak toto nemohol dať

zaregistrovať. Z uvedeného je zrejmé, že navrhovateľ vedel o potrebe registrácie zmluvy štátnym notárstvom a neurobil tak len preto, že čakal na uzavretie zmluvy ohľadom zvyšných podielov, aby sa tak stal výlučným vlastníkom celku pričom nie je rozhodujúce, že v tom čase mal záujem nadobudnúť nehnuteľnosti ako celok a v súčasnosti žiada o určenie vlastníctva iba k podielu v 1/2. O potrebe registrácie zmluvy štátnym notárstvom však vedel, a preto nemohol byť dobromyseľným v otázke vlastníctva ani len v časti týkajúcej sa polovičného podielu.“

Z uvedeného vyplýva prevaha subjektívnej nedobromyseľnosti postupu sťažovateľa, čo malo rozhodujúci vplyv na právne posúdenie veci.

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd poukázaním na obsah citovaného odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľ v konaní nastolil. V napadnutom rozhodnutí krajský súd vysvetlil, ako dospel k záveru o nevyhnutnosti potvrdiť rozhodnutie okresného súdu, pretože zistil jeho vecnú správnosť. Z rozhodnutia krajského súdu je tiež zrejmé, ako sa vysporiadal s tými z argumentov sťažovateľa, ktoré mali pre rozhodnutie podstatný význam.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

K napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu

Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že najvyšší súd sa stotožnil s argumentáciou krajského súdu, a preto podané dovolanie tiež svojvoľne vyhodnotil ako neprípustné.

Pravidlá týkajúce sa prípustnosti dovolania majú za cieľ zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Tieto pravidlá alebo ich používanie nemôžu týmto osobám zabrániť, aby využili existujúci opravný prostriedok (napr. I. ÚS 4/00; vec Pérez De Rada Cavanilles c. Španielsko, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 28. 10. 1998).

Otázku posúdenia prípustnosti dovolania rieši zákon. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa v prípade, ak zákonné pravidlá dovolanie nepripúšťajú (mutatis mutandis IV. ÚS 35/02). Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľa.

Ústavný súd nemá dôvod vo veci sťažovateľa odchýliť sa od ustálenej rozhodovacej praxe. Z obsahu sťažnosti vyplýva iba to, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom najvyššieho súdu týkajúcim sa otázky prípustnosti dovolania v danej veci. Iba skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06). Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia sťažovateľovho základného práva už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02).

Pretože ústavný súd nepovažoval právny názor najvyššieho súdu, ktorým odôvodnil odmietnutie dovolania sťažovateľa, za arbitrárny, svojvoľný a jeho rozhodnutie za také, ktoré by bolo založené na takom výklade ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a Civilného sporového poriadku upravujúcich postup súdu v dovolacom konaní, ktorý by popieral ich účel a zmysel, nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením práv sťažovateľa a postupom najvyššieho súdu pri rozhodovaní o jeho dovolaní.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie sťažnosti obsahuje tvrdenia o svojvôli vo veci rozhodujúcich súdov, čím je preukazovaný zásah do základného práva na súdnu a inú právnu ochranu. Vo vzťahu k ostatným v záhlaví tohto rozhodnutia označeným právam sťažnosť neobsahuje odôvodnenie (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čo zakladá odmietnutie tejto časti sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu absencie zákonom predpísaných náležitostí.

O ďalších návrhoch sťažovateľa formulovaných v sťažnostnom petite (zrušenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu a napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, vrátenie veci krajskému súdu na ďalšie konanie, náhrada trov konania) z dôvodu odmietnutia sťažnosti nebolo potrebné rozhodnúť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. januára 2018